

PAPINA PORUKA
ZA 51. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA
DUHOVNA ZVANJA

11. SVIBNJA 2014., NEDJELJA DOBROG PASTIRA

Duhovna zvanja – svjedočenje istine

Draga braćo i sestre!

1. U Evanđelju se kaže da "obilazio je Isus sve gradove i sela... Vidjevši mnoštvo, sažali mu se nad njim jer bijahu izmučeni i ophrvani kao ovce bez pastira. Tada reče svojim učenicima: "Žetve je mnogo, a radnika malo" (Mt 9, 35-38). Te nas riječi iznenaduju jer svi znamo da najprije treba orati, sijati, obrađivati, da bi se poslije, kada za to dođe vrijeme, moglo ubrati bogatu žetvu. Isus naprotiv kaže da "žetve je mnogo". Ali tko je to radio da je urod tako obilan? Odgovor je samo jedan: Bog. Očito je da je njiva o kojoj govori Isus čovječanstvo, a njiva smo mi. A plodonosni rad koji daje "obilje ploda" je Božja milost, zajedništvo s njim (usp. Iv 15, 5). Molitva koju Isus traži od Crkve je molitva da se poveća broj onih koji su u službi njegova Kraljevstva. Sveti Pavao, koji je bio jedan od tih "Božjih suradnika", neumorno se posvećivao evanđelju i Crkvi. Sa sviješću onoga koji je osobno iskusio koliko je Božja spasenjska volja nedokučiva i kako je u temelju svakog poziva Božji milosni zahvat, Apostol podsjeća korinške kršćane: "Božja ste njiva" (1 Kor 3, 9). Zato se u našem srcu javlja prije svega divljenje zbog obilne žetve koju jedino Bog u svojoj darežljivosti može dati; zatim zahvalnost zbog ljubavi koja nas uvijek pretječe; i, konačno, klanjanje zbog djela koje je on učinio, koje traži naš slobodni pristanak da djelujemo s njim i za njega.

2. Toliko smo puta molili riječima psalmiste: "on nas stvori, i mi smo njegovi, njegov smo narod i ovce paše njegove" (Ps 100, 3); ili: "Jer Jahve sebi odabra Jakova, Izraela za dragu svojinu" (Ps 135, 4). Međutim, mi smo Božja "svojina" ne u smislu posjedovanja koje nas čini robovima, već čvrste povezanosti između Boga i nas, u skladu sa savezom koji je vječan, jer "vječna je ljubav njegova" (Ps 136). U izvješću o pozivu proroku Jeremije, na primjer, Bog podsjeća da on neprestano bdije nad svakim od nas da se u nama ostvari njegova riječ. U tekstu se koristi slika grane badema, stabla koje prvo procvate, najavljujući tako ponovno rađanje života na proljeće (usp. Jr 1, 11-12). Sve dolazi od njega i njegov je dar: svijet, život, smrt, sadašnjost i budućnost, ali – umiruje apostol – "vi [ste] Kristovi, Krist Božji" (1 Kor 3, 23). Time je objašnjen način na koji pripadamo Bogu: kroz jedinstveni i osobni odnos s Isusom, koji nam je dan krštenjem od samog početka našeg preporođenja na novi život. Krist je, dakle, taj koji nas stalno poziva svojom riječju, da bismo se pouzdali u Njega, ljubeći ga "iz svega srca, iz svega razuma i iz sve snage" (Mk 12, 33). Zato svaki poziv, premda su putovi različiti, uvijek zahtijeva izlazak iz sebe kako bismo u središte vlastitog života stavili Krista i njegovo evanđelje. I u bračnom životu i u različitim oblicima redovničkoga posvećenja, kao i u svećeničkom životu, treba prevladati načine

razmišljanja i ponašanja koji nisu u skladu s Božjom voljom. To je, dakle, "izlazak koji nas vodi na put klanjanja Gospodinu i služenju njemu u našoj braći i sestrama" (Obraćanje članovima Međunarodne unije generalnih poglavara, 8. svibnja 2013.). Svi smo zato pozvani klanjati se Kristu u našim srcima (1 Pt 3, 15), kako bi dopustili da ih zahvati svojom milošću sadržanoj u sjemenu riječi, koje mora rasti u nama i pretvoriti se u konkretno služenje našim bližnjima. Ne smijemo se bojati: Bog s velikom ljubavlju i spretno prati djelo svojih ruku, u svakoj životnoj dobi. On nas nikada ne napušta! Stalo mu je do ostvarenja njegova nauma o nama i namjerava to ostvariti uz naš pristanak i suradnju.

3. I danas Isus živi i kroči kroz stvarnosti našeg svakodnevnog života da se približi svima, počevši od posljednjih, da nas ozdravi od naših slabosti i bolesti. Obraćam se sada onima koji su spremni čuti Kristov glas koji odzvanja u Crkvi i shvatiti koji je njihov poziv. Pozivam vas da slušate i slijedite Isusa i da dopustite da vas iznutra preobrazе njegove riječi koje "duh su i život su" (Iv 6, 63). Marija, Isusova i naša majka, ponavlja također nama: "Što god vam rekne, učinite!" (Iv 2, 5). Bit će vam od velike koristi uključiti se s pouzdanjem u zajednički hod neke zajednice koji je kadar osloboditi u vama i oko vas najbolje energije. Poziv je plod koji dozrijeva na dobro obrađivanoj njivi

uzajamne ljubavi koja se pretvara u uzajamno služenje, u kontekstu autentičnog crkvenog života. Nijedan se poziv ne rađa ili živi sam za sebe. Poziv se rađa iz Božjeg srca i niče u dobrom tlu vjerničkog naroda, u iskustvu bratske ljubavi. Nije li Isus rekao: "Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge" (Iv 13, 35)?

4. Draga braćo i sestre, živjeti to "visoko mjerilo redovitoga kršćanskog života" (usp. Ivan Pavao II., Apost. pismo Novo millennio ineunte. Ulaskom u novo tisućljeće, 31) znači pokatkad ići protiv struje i nailaziti na svom putu na prepreke, izvan nas i u nama samima. Sâm Isus nas opominje: dobro sjeme Božje riječi često otme Zli, zapriječe nevolje, uguše brige i zavodljivosti svijeta (usp. Mt 13, 19-22). Sve bi nas te teškoće mogle obeshrabriti i navesti da se priklonimo naizgled udobnijim putovima. Ali prava radost pozvanih sastoji se u vjeri i iskustvu da je on, Gospodin, vjeran. A s Njim možemo hoditi putom života, biti učenici i svjedoci Božje ljubavi, otvoriti srce za velike ideale, za velike stvari. "Gospodin nije izabrao nas kršćane za male stvari; uvijek težite naprijed, stremite velikim stvarima. Utrošite svoj život za velike ideale!" (Homilija na misi s podjeljivanjem sakramenta potvrde, 28. travnja 2013.). Od vas biskupâ, svećenikâ, redovnikâ, te kršćanskih zajednicâ i obitelji tražim da pastoral zvanja usmjerite u tom

pravcu, prateći mlade na putovima svetosti koji, budući da su osobni, "zahtijevaju istinsku i vlastitu pedagogiju svetosti, koja treba biti sposobna prilagoditi se pojedinim osobama. Ona će morati spojiti bogatstva ponude upućene svima, dakle tradicionalne oblike osobne i zajedničke pomoći te novije oblike ponuđene u skupinama i u pokretima koje Crkva priznaje" (Ivan Pavao II., Apost. pismo Novo millennio ineunte. Ulaskom u novo tisućljeće, 31).

Oraspoložimo dakle svoje srce da bude "dobro tlo", da slušamo, prihvaćamo i živimo Božju riječ i tako donosimo rod. Što se budemo bolje znali sjediniti s Isusom kroz molitvu, Sveto pismo, euharistiju i sakramente slavljene i življene u Crkvi i živom bratstvu, to će više u nama rasti radost suradnje s Bogom u službi Kraljevstva milosrđa i istine, pravde i mira. I žetva će biti obilna, razmjerna milosti koju budemo s poučljivošću znali primiti u sebe. U toj nadi, i s molbom da molite za mene, svima od srca podjeljujem svoj apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 15. siječnja 2014.